

PAPITU

Pobre Pepet! M'estima molt! Quant vaig estar malalta s'em tirava als peus del llit amb una pena!...

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ Pelayo, 33
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
ESPANYA, trimestre. Ptas. 3
ESTRANGER 5
Pago anticipat
Dels treballs publicats en són responsables
els seus autors.—No's retornen els originals.

Psicologia del ball

IX

—Jo no et dic pas que t'enamoris d'ella—continua aquell dimoni temptador de'n Feliuet.—Però si tu comencessis a tenir franquesa amb una noia, i la noia t'agradava, oi que t'atreviries? Doncs jo et donaré un medi per agafar franquesa amb totes, i fins per a que elles te s'hi arrossin, com diuen a Barcelona. Escolta: tu has sentit parlar dels balls moderns?

—Home, alguna cosa. En Mateu va dir-me que a Barcelona ballaven ara diferent dels pobles, i que a les americanes hi feien uns punts estranys que deien de tango...

—Justos!

—Però si jo em creia que això del tango era aquell ball amb castanyoles que ballaven les gitanes allà en aquells cafès de camareres del Paral·lel, allà ont vam estar amb en Mateu, que tots els que estaven pels palcos, que devien esser peixaters, cridaven: «Que balli la rumba!»

—Lo que tu dius es el tango andaluc...

—Ah, ja! I això que ballen ara es el tango mallorquí...

—Argentí, home! Es un ball americà que ha fet tal furor a Barcelona que ara tot son soterranis amb franceses que'l ballen fins a les set del dematí, amb unes orquestres qu'en diuen de tzigans...

—De sig... com?—interrompé el Jaumet, amb els ulls com si li parlessin de Jauja.

—De tzigans. Es un nom que donen a uns músics bohemis, que van amb un uniforme vermell com els guardies urbans; sabs aquells que porten un casco i una vara groixuda que no serveix per a res? Doncs bé; jo el sé, el tango. Jo te l'ensenyaré. Aquí sols el balla el cosí del recaudador i jo, perquè tots dos el varem aprendre a Barcelona, a un soterrani de la Rambla que'n diuen el Cabaret. Bon pet de duros va costar-nos! A n'en Peret, quan son pare va sapiguer els calés que s'hi havia pateïjat, va clavar-li una pal·lica que encare se'n sent. Després t'ensenyaré altres balls moderns que aquí casi ningú coneix, i com que cap xicota els sab ballar, seràs l'amo del Cassino. Quan començaràs a llençar-te, ja ho veuràs com te sentiràs més valent, més home, i faràs la xicota que vulguis.

—Oh!—respongué el Jaume, amb una expressió de reconeixement.—Amb els teus mots que'm reconforten i la molestia que vas a pendrer per a mi, quantes gracies no hauré de dar-te!

—Ah! no val la pena—respongué, magnànim, el fill de l'arcalde, qu'era de la raça més democràtica del món.

I vet-a-quí com, al cap d'un mes, el Jaumet havia realitzat el somni de la seva vida: tenir xicota. La Lluïseta, aquella noia—gallina vella—que ja havia festeïjat amb mig Vilaensopida abans d'anar amb el cosí del recaudador.

No podia esser cap més qu'ella. Era cert que ja

tenia vint i tres anys i una fama no molt pura, però portava, en canvi, roba interior i exterior al estil de Barcelona, amb sabates d'un palm de taló i mitges transparentes. En Jaumet no li desagradava, sobre tot perquè s'hi gastava alguna pessetona; i ell, encare que sabia molt bé qui era, n'estava ben content. A què més podia aspirar ell, pobre d'experiència en coses de dones? Era maqueta, elegant, i ell confiava en fer amb ella la pràctica, l'entrenament del cor femení de qui li parlés en Feliuet.

Però, ai! que no s'en pot refiar un de fer pràctica en dones! Se'n va arribar a enamorar, el pobre Jaumet, s'en va enamorar follament, amb un apassionament de novel·la per entregues! I ella, que ho va conèixer, en va fer la víctima dels seus instints refinadament crudels, imposant-li, com més engrescat el veia, mil i una obligacions tiràniques.

—Jaumet! Per què no et fas fer un retrat com aquell que li ha regalat l'Andreu a la Marieta de càl Pruna? Sabs, aquell retratista de la plaça?

Al cap de tres dies, el Jaumet s'havia fet els retrats i en presentava un a la Lluïseta amb una reverència d'eunuc.

—Per què no m'hi escrius algo?

Li va posar una dedicatoria, imbècil com totes les dedicatories. Després, ella li imposà que li comprés unes sabates i li regalés un rellotge de pulsera pel seu sant. I sens compassió pel pobre noi—la dona es l'animal menys misericordiós de la terra—es complaia en citar-lo per les quatre i no compareixer fins a les sis. Total, el cap de poc temps el Jaumet estava convertit en el més ben domesticat dels gocets falders. Fou en aquesta situació que un diumenge a la tarde, que esperava a la Lluïseta feia cinq quarts, es trobà a n'en Feliuet.

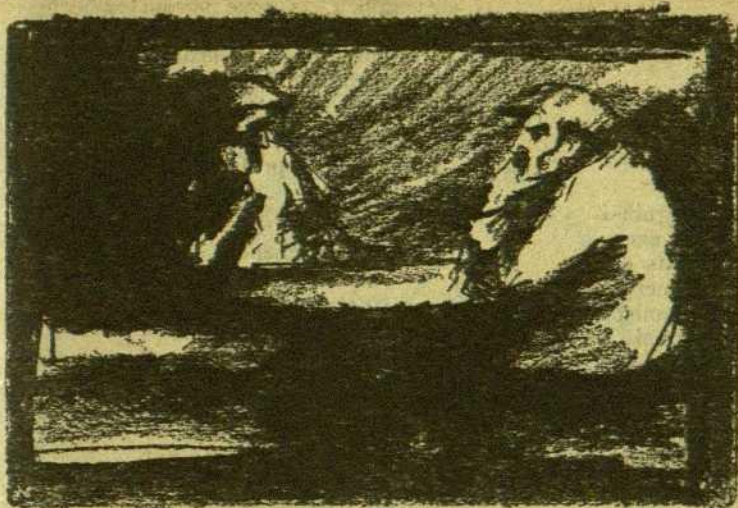
—Què tal, noi?—li preguntà ell.

L'altre va confessar-se. Li explicà el drama de sa vida, la seva bojeria per aquella petita tirana, de qui s'havia fet el més fidel dels esclaus.

—I per això t'he ensenyat jo el tango?—exclamà, indignat, en Feliuet.—Jo, que'm creia que eret's ja un mestre de lo que al PAPITU—fins a Vilaensopida havia arribat la fama del nostre setmanari!—en diuen la corridologia. Tu, que hauries pogut fer a la Maneleta o a la Conxita, que's moren de ganes al Cassino per aprendre de ballar, te trobo arrosant amb una moça que ja tot el poble sab de memoria les curves del seu cos, i encare si en treguessis algo!... Vina aquí, pastanaga sense voluntat ni ànims! Anem al Cassino, i si tu no tens valor per anar-ne a treure un altre, jo te l'aniré a cercar i t'hi faré ballar per força. Ont s'es vist un ensopit com aquest!

—No, avui no—protestà en Jaumet.—Deixe'm. Vaig a buscar-la a casa seva, i si avui segueix igual, la planto, sí, t'ho prometo; però axís, tot d'un cop...

Va anar a buscar-la en và, el pobre Jaumet. La Lluïseta li havia fet el salt... L'agent d'un candidat a diputat, de pas per la població, l'havia convençut, mitjansant un vestit pagat amb els diners que duia per a comprar el cens, a endur-se-la al bosc a collir bolets...

Barrila social

—Densenganya't: per a els pobres la vida està sembrada d'espines...

—...De bacallà.

MEMENTO HOMO

Feu memoria sempre

No hi ha res més fumut, tant per l'home com per la dona, aquest ésser tant agradable, tornejat i que dona tants disgustos, com tenir poca memoria. No tenir-ne'n porta més disgustos que'l no tenir vergonya. Per a convence's que lo que diem es una veritat de tant pes com la fortuna de'n Pich, no hi ha com permetre's el luxe de deixar-nos enmanllevat, per un amic o conegut qualsevulga, un parell de duros. L'enmanllevador, en quan ha anat de juerga i ha donat gust a la mare naturalesa amb les deu peles, no es recorda que els hi hem deixades, ni molt menys que té el sagrat deure de tornar-nos-les. Tot lo més que fa, quant ens veu, es allò de dir-nos: «Bony, no me'n recordava!»

Hem afirmat que no tenir memoria era fumat, però consti que no hem deixat anar el que no fora un recurs, sino convincent, al menys d'efecte.

Els estudiants, quant s'examinen, mai, però lo que's diu mai, confessen que no saben paraula de lo que'l catedràtic els hi pregunta. Tot lo més responen allò que responiem nosaltres quant deiem que estudiavem: «No recuerdo, señor Doctor.»

Això no deixava d'ésser un recurs, encausat a que la carbassa s'allunyés per un estiu. Però la bola venia.

Una de les bandes ont la perduda de la memoria es més manifesta, es en els judicis orals que's celebren en l'Audiencia. Allí sí que cap dels del banquillo recorden res!

Per exemple: pregunta el senyor fiscal:

—¿El procesado, en la noche del seis de Marzo, provisto de una navaja, que media aproximadamente unos seis palmos la hoja sola, cortó la cabeza a su señora madre política?

I amb tota calma i fent un gest d'ignoscent, el processat, després de mirar-se de reüll al letrado defensor, diu, amb veu que convens al més incrèdul:

—Senyor fiscal... la veritat... no m'enrecuerdo.

I després, quant parla el defensor, en el seu informe, surt allò de:

—¡Ah, señores jurados! Ya lo ois- teis de labios de mi defendido. No se acuerda del crimen que el digno Ministerio Fiscal le imputa. No recuerda nada. Y si no lo recuerda, ¿sabéis porque es? ¿A qué es debido? A que no es culpable.

Res, que'l no tindrer memoria es d'una gran comoditat, no ho dubteu, per fumut que resulti no tenir-ne.

I aneu-se fixant. Quant trovem a un senyor que fa algún temps que us va ésser presentat, lo primer que fem, sobre tot si l'aital senyor es un *parisifalista*, o siga un llauna, es obrir la boca, posar en gimnàstica les celles, i amb veu titubejanta clavar-li allò de:

—Dispensi, no el recuerdo...

I si es que ve a demanar-vos quelcom o que pertany a la Sagrada Confraria del Sabre, aleshores no el coneixem en tots els anys que'ns resten de vida.

Però, vostès diràn qu'eixos recursos no son de perduda de memoria, sino nadar i guardar la roba. Sí, no ho neguem, però cal tindrer present que

de desmoriats n'hi han més dels que'ns creiem. Desmemoriats sense trampa ni truco.

I sino, fixint-se. Fa un dia nuvolós, i lo primer que fem es, per previsió, emportar-nos el paraigues. I abans de tornar a casa ja ens l'hem deixat. I lo més greu es que no recordem ont.

Tenim una xicota més o menys meuca. A la segona vegada de veurer-la ja no ens recordem de que som en una casa que no es la nostre, i ens llevem, amb ella o sense ella, a quarts de quatre de la tarde.

Coneixem un redactor de PAPITU que's tant desmemoriat, que'ls manyocs de cabells i de pels que guarda de les novies que ha tingut ni es recorda a qui pertanyen.

—Serà aquest de l'Amparo? No, porque era rosa i aquest cabell ara es negre. Potser es tenyia?

I vinguen dubtes, però res pot mai posar en clar.

Trobareu moltes viudes que no poden ésser més desmemoriades. Mort el mascle. Per Tots Sants al cementiri. Al any següent hi tornen i al altre, tombala que va de vals! ja s'han casat amb un altre.

Una de les coses més útils inventades en aquest segle de les llums, de les canonades i dels acaparadors, es el llibre de memories. Res tant pràctic. El comprem. Apuntem. El tanquem. I no l'obrim mai més per a consultar-lo. I si per un cas el volem consultar, el perdem.

I d'allò del nus en el mocador, què'ns en diuen? Fem el nus i a la mitja hora ja estem preguntant-nos:

—Per què hauré fet aquest nus?... De què em tinc que recordar?...

I si perdem el mocador, aleshores ve el torment al revés:

—Ja he perdut el mocador amb un nus; del mocador me'n recordo, però lo que volia dir el nus?...

I ja li poden fer un nus a la qua.

Concell pràctic per a fer memoria n'hi han de pràctics. Menjar ques de panses. Aquest n'es un. I no pensar en res, que n'es molt més.

Paraula.

CUPLETS

L'HIMNE DEL VIATJANT

Música de *La Canción del Soldado*

Lletra castellana: Sinesio Delgado.—Lletra catalana: Joan Misterio.—Música: J. Serrano.

Recomanem a tots els viatjants que aprenguin i propaguin aquest himne, que al cantar-lo els encoratjarà en la lluita mercantil com a bons soldats del deu Mercuri. Esperem que la «Cambra de Comerç», l'«Associació de Viatjants», el «Centre Autonomista de Dependents», el «Foment del Treball Nacional» i demés entitats que s'interessen pel desenrotll industrial de la nostre patria, facin tota l'atmósfera possible per a que's divulgui aquesta marxa, que bé podria arribar a esser una mena de *Marsellesa* o de *Segadors* del honorat gremi de viatjants. En Cambó, des del seu ministeri, també hi pot fer molt en el mateix sentit. A tots els ho agrairà Catalunya en general i el PAPITU en particular.

Corrent per tota Espanya
content sempre em veureu,
cercant amb entusiasm
negoci a tot arreu,
qu'em dona un honra gran
la digna professió de viatjant.

Quant toca la campana
de l'estació del Nort,
senyant-me, pujo al cotxe
que'm pot portar a la mort.

Dant mostres d'heroisme
per totes les regions,
jo lluito i son les mostres
les meves municions.

Dolça aimada del meu cor,
t'asseguro formalment
que si arreu jo tinc promeses
a tu t'aimo solsament.

Que m'escriguis tot sovint
jo et demano per favor,
que quant rebo carta teva,
creu-me, vida meva,
se m'aixampla el cor,
i amb l'imaginació
contemplo el teu pamet engrescadó.

Des de Huelva a Catalunya
i de Murcia a la Corunya
va caminant
el viatjant.

Jo defenso el mostuari
com penó que m'acompanya,
i a tot hora en la campanya
entro jo al peu del canó,
fent l'article arreu d'Espanya
dels articles que venc jo.

(Recitat sobre la música:)

Viatjants: la patria aimada
a corre mon us convida
i ella en vosaltres confia

que l'honreu en tot moment;
escampeu els seus productes
que son font de sa riquesa,
i al ensem, amb ardidesa
defenseu llur pensament.

(Chor:)

Visca sempre nostre patria
que l'aimem profundament.

Sempre empaitant
al bon client,
el viatjant
corre, amatent.

Des de Huelva a Catalunya
i de Murcia a la Corunya
va caminant
el viatjant.

Jo defenso el mostuari
com penó que m'acompanya
i a tot hora en la campanya
estic jo al peu del canó,
fent l'article arreu d'Espanya
dels articles que venc jo.

Diàlec

L'escena en un vagó.

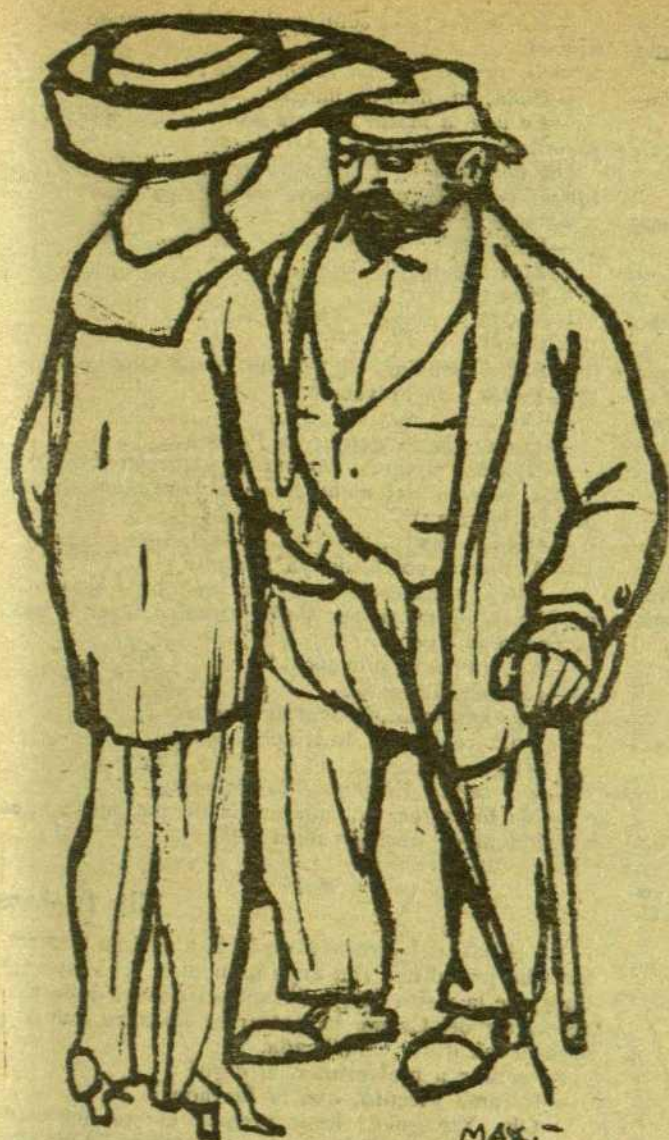
Un senyor fuma, i un altre, a qui això fa molt poca gràcia, li diu:

—Vaig a donar-li un concell. De cada déu cassos de paràlisis de la llengua, vuit son deguts al fumar...

—Jo n'hi vaig a donar un altre: De cada déu nassos aixafats, nou perteneixen a persones que's fiquen allí ont no les demanen.

—Què't deia el senyor Roquetas, en l'intermedi?
—Que hi anés, que m'oferia al palco...

—Em faria reparo venir amb tu, noia. Com que amb un xic més et soc pare!

—I això?

—Conta: tenia que casar-me amb ta mare...

Un cel-overt

ENTREMES AMB MUSICA

—*Por ser la Virgen de la Paloma...*

—Pts!... Pts!... Noia!...

—*Un mantón de la China... na...*

—Noia!... Noia del según pis!...

—Quí em crida?

—Una servidora. Escolti: no podria deixar-ho per un altre dia això de la *Virgen*?

—Ai, ai! Que té malalts?

—Tinc l'home al llit: el pobre té una migranya que no hi veu.

—Filla, dones no sé què dir-li; no en té pas per anar de trueno totes les nits, de migranya.

—Que potser li interessa, si per la nit surt o no surt, descarada?

—La descarada serà vostè, mitja senyora!

—An aquí diu mitja senyora, fregall de cuina?

—De cuina neta, no com la de vostè, que fins se li crien trenyines a l'aixeta.

—Estic esperant a vostè per a que vingui a treurer-les.

—No hi estaria de més.

—Arri allà, poca vergonya!

—Vagi vostè, xafardera!

—Xafardera?... Vingui a dir-m'ho a casa això de xafardera.

—Si no fos que tinc por d'empastifar-me el vestit, no hi tindria inconvenient; i a més, no veu que si jo vingúes, amb els meus crits el seu sanyor empitjoraria.

—Desvergonyida!... Estrafalaria!...

(*La veu del malalt:*)

—Gumersinda!... Gumersinda!...

—Ara vinc, Lluís.

—Vagi, vagi, que'l seu espós està en l'agonia. Ja, ja, ja!...

—Arri allà, raspa ordinaria!

—Raspa ordinaria?... Bah, bah, no ens hi amoinem! *Por ser la Virgen de la Paloma...*

(*Canta una veu que surt d'abaix el cel-overt:*)

—Do... re... mi... fa... sol... la... si... dooo!...

—Bo! Ja tenim el noi del fuster fent l'escala.

—Do... re... mi... re... do... re...

—Antonet!... Antonet!...

—Què vols, prenda?

—Ves de no cantar massa fort.

—I doncs?

—Sí; l'home de donya Gumersinda, que s'ha posat malalt.

—Caratsus!... I es grava?

—Deu n'hi do! Li ha sortit una cosa com un os al mig mateix de l'esquena que no el deixa treballar de dia.

—Pobre home! I què, Riteta,... Ja m'estimes força?

—Sí, home, sí!

—Es que ja sabs que si m'oblidessis faria un disbarat.

—Un disbarat?... Què faries, aveïam, què faries?

—Em *suprimiria*! M'assassinaria, i jo mateix, després, convicte i confès, m'entregaria a la policia.

—Ja, ja, ja!...

(*El pare:*) Noi!... Noi!...

—Do... re... mi... fa... sol...

—*Por ser la Virgen de la Paloma...*

—Ja devies estar garlant amb aquest trasto del según pis.

—Trasto?... El trasto sereu vos, vell escarrancit!

—Vell escarrancit?... Porta el revólver, noi!

—Fugiu tots, que ve en *Matasiete*!

—Descarada!

—Pare!

(*En aquest moment comencen a sentir-se les notes d'un violí, que surten del quart pis.*)

—I en quant a tu, si torno a trobar-te en aquest cel-overt garlant amb aquesta barjaula...

—Barjaula?... Ont va aquest cara corcada!... Ja se'l va mirar bé la llevadora quan va néixer, perquè em sembla que no hi sou tot.

—Que potser ne tinc jo la culpa d'haver-me quedat baix d'estatura?

—No vos agrades tant l'aiguarent. Ja es ben cert: com més petita la nou, més soroll mou.

—Adeu, geganta!

—Ja n'aprofitarieu quelcom de lo que a mi en sobra!

—Què't sobra, a tu, què't sobra? La vergonya et sobra!

—Sempre es bo tenir-ne de sobres. «Por mucho pan nunca mal año.»

—I per fi, no sé per què em disgusto tant amb una fregona com tu.

—Fregona?... Doncs, tingui, per a no ser menys que jo!

(Xapf!... Li tira un fregall completament mullat, que deixa a l'home fet una sopa.)

—Ai!... Socorro!...

—Ja, ja, ja!... Perque em torni a dir fregona.

(El del violi, que treu el nas per la finestra:)

—Si tinguessin l'amabilitat de callar una estoneta, els hi agrairia; em trobo estudiant una sinfonia de Beethoven i no m'en adono que m'en vaig al i l'en y ven!

—Ara vostè, senyor Sarasate?

—Am tu no hi parlava.

—Guardi-la pel vintinou de Setembre aquesta contesta, qu'es Sant Miquel.

(Diu el pare de l'Antonet:)

—Això no pot quedar així!

—No; així no hi pot quedar; té d'aixugar-s'ho.

—Desvergonyida!... Indecenta!...

—Indecenta, diu?... L'indecent sereu vos, Tenorio!

—Tenorio?

—Si ho sab tothom que empaita a la dona del quefe de bomberos del principal.

—Que jo...?

—Sí, sí; no feu l'orni.

(Surt el quefe:)

—Oye, tú, noia.

—¿Ca quiera, don Guillermo?

—¿Quién es el que empaita a mi señora?

—El senyor Llorens, el fustero.

—¿El carpintero?... ¡Pereció!

—¡Duro, con ese Tenorio, duro!

(El quefe penja una escala de corda a la finestra i es desprén per ella fins al pati del fuster.)

—¡Sinvergüenza!... Pretende usted perturbar la paz de mi casa, ¿eh?... ¡Morirá usted!

—Socorro!... Socorro!...

—Pare!... Pare!...

—Por ser la Virgen de la Paloma...

—Volen deixar-me estudiar la sinfonia amb pau i tranquil·litat?

(L'Antonet ha anat a cercar un Sánchez, qui, amb el xiulet a la boca, el sabre en una mà i el revólver en l'altre apareix en el cel-ouvert.)

—Señor Sánchez: aquí, el señor quiere matar a mi padre.

—Y le mataré. ¡Por estas!

—A ver, sepamos el motiu.

—Este miserable intentó manchar mi honor.

—Jo no vull tacar res!

—Pero mi venganza podrá más que su audacia.

—Señor bombero, le juro que le han encerado a usted.

—No, señor; ahí está la chica del segundo que lo afirma.

—Sí, sanyor; es un vieco verde!

—Calla, tu, llengua llarga!

—Le voy a matar a usted como a un perro, ¡infame!

(El bombero se li tira a sobre. Tots criden. L'autoritat vol imposar-se, però no en treu res.)

—Favor!... Socorro!...

—Pare!...

—Alto tothom!!

—Pare!...

—Nyigo... nyigo... (fa el violi.)

—Pare!...

—Au, a estudiar, tu, que de tot ne tens la culpa!

—Todos a la prevenció!

—Do... re... mi... fa... sol...

—Por ser la Virgen de la Paloma...

—Nyigo... nyigo... (tocant la «Marcha real».)

(La senyora del malalt, treient novament el cap per la finestra:)

—Pts!... Pts!...

—Altres cop vostè, donya Llauna?

—Diu el meu espós que com que ja li ha passat un poc la migranya que tenia, si volen alçar la veu, ja poden fer-ho.

—Au, au; a la prevenció!

—¡Sinvergüenza!...

—Soc ignoscent, senyor bombero!...

—Do... re... mi... fa... sol... la...

—Nyigo... nyigo...

—Por ser la Virgen de la Paloma...

—No hi fa res, no, que cridin un poc més; ja es va aliviant de mica en mica!...

Els fusters

En el pati del Hospital de la Santa Creu s'hi trobava un jove d'uns vint anys prenent el sol i esperant l'hora de la visita en els dispensaris, quan de la part del carrer del Carme va entrar-ne un altre que portava la mà dreta embolicada.

Al veure a n'el primer, li digué:

—Caram, Vicentó, què hi fas aquí?

—Ola, Xinagues! Estic prenent el sol, tot esperant el metge. Què hi tens an aquesta mà? Que t'ha mossegat un goç?

—Del cert no ho sé; crec que'm vé d'un cop que vareig donar-me fent un armari dintre una botiga del carrer de Sils. I tu, perquè esperes el metge? Què't passa?

—Del cert tampoc ho sé; vaig coix.

—I no sospites de què et pervé?

—Jo crec que d'haver desfet un llit en un primer pis del carrer del Hospital, puig una xicota que va ajudar-me, aquest matí l'he vista i també coixejava.

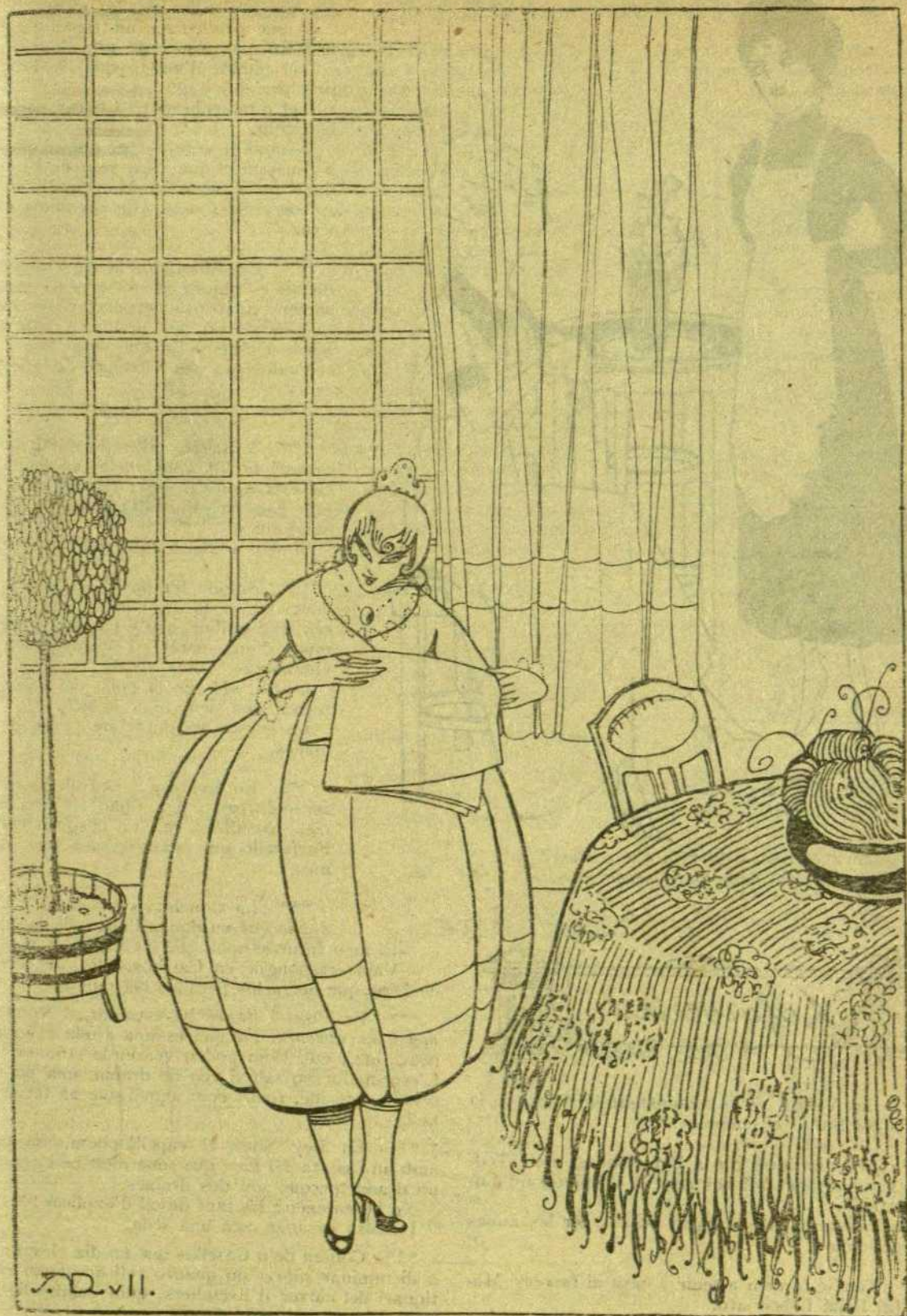

Retalls

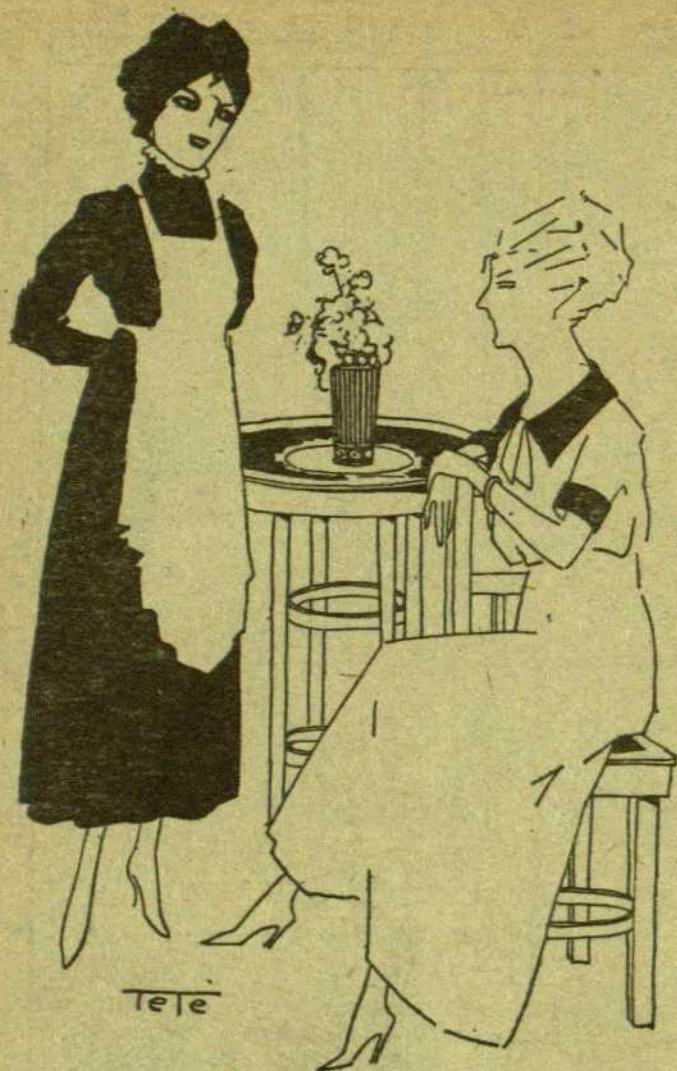
Vaig demanar-te una cosa i me la vares negar.
Avui prou me la daries,
però, filleta, has fet tart.

Surt, nineta, a la finestra i no em facis esperar,
que ja son les nou del vespre i encare tinc de sopar.

—Vés lo que diu aquest diari: «Deseamos a los recién casados delicias sin cuento...» Sense cuento no sé quines delícies poden gosar!

—I guanyaves molt a la casa ont servies?
—Ja ho crec! Un duro diari, sense roba.

*** En Vehils està conquistant la Cort. A la Puerta del Sol ja el coneixen.

*** Ja tenim altre cop a Barcelona al amic Teddy, o sigui al gran Vilches amb la despiporant López Heredia.

I que'n veurem d'estrangers rossos per les taules del Poliorama!

*** També tornem a tenir a casa al farreny Morano (a) Papá Lebonnard.

Li desitjem moltes morts i força aplaudides.

*** Uns quants xistos acabats d'arreplegar:

En que s'assemblen les criades quant baixen del

poble a n'els raims després de cullits?
En que van a ser-vi.

I una pel·lícula a un dinar d'escudella? En que primer de tot, s'opera.

I el comble d'un trovador? Trovar... pels per tot.

I el d'un cobrador? Cobrar carinyo a la xicota.

I—agafint-se fort—per què té que anar a Amèrica el que va a veure al Comandant de la Guardia Municipal? Perque va «a ver a Cruz». (En Mendiola es diu Cruz.)

*** En Eldorado, la Argentinita cada nit es objecte d'una ovació estrepitosament carinyosa per part d'uns quants que encare no han arribat a païr aquell xisto célebre: «En què se parece un perro catalán a una barrena? En que t'aldra.»

Tanta gracia que té, oi?

*** A Buenos Aires ha sortit un setmanari titolat *Polichinela*, en quina secció estrangera llegim: «Brasil (San Paulo); España (Madrid); Cataluña (Barcelona) etc.»

Si se'n arriba a enterar l'*Imparcial*!

*** Aquest fet passà en la presó de dones. Una tarde, varies recluses veieren una gallina que's passejava pel demunt d'una paret i l'ensenyaren a una «hermana», quina va dir:

—¡Ah, sí! Es la polla del señor Director, que siempre se le sale.

La gresca va durar un parell de setmanes.

*** En Ventosa i Calvell ja torna a ser peix gros. Ara l'han fet casi ministre. Nosaltres ens en alegrem per en Farfarello que s'engreixarà tres quilos més.

*** La Conchita s'ens casa. A l'Acadèmia ens va donar l'altre dia la notícia.

—El meu futur es molt bó. Es un bé.

—Vaja—respongué en Carlitos.—Es «el cordero de Dios que borra los pecados del mundo».

*** En Pous i Pagés ha estrenat al Romea *La mel i les avespes*. La mel es una viuda i les avespes... etc., etc. Com poden veure la cosa es nova. L'espectador no sab si veu un drama, una pel·lícula o un vaudeville, i surt com aquell que ha fet el solitari.

*** En Rey Soto, el capellà-poeta, ha repetit amb un *Cuento del Lar*, que sona molt bé i que no es un drama perque son dos drames.

No ho entenen? Es tant difícil d'explicar!

La cosa va anar com una seda.

*** Conten de'n Casellas que un dia el feren anar a dictaminar *sobres* un quadro vell que tenia un antiquari del carrer d'Escudiers, quin quadro figurava Sant Miquel matant el dimoni.

—Què li sembla?

—Veuran. El diable no va mal, mes Sant Miquel no val una... dallonses.

CARNET DEL PAPITU

L'Argentinita l'ha pifiada
i el públic nostre, amb dignitat,
me li ha donat una allisada
que del cartell l'ha retirada
i una lliçó així se li ha dat.
Ara, la pobre cupletista
i bailarina purgarà
lo de «lladrà», i salta a la vista
que bastant cara a aquesta artista
la purgació li costarà.

S'ha dit qu'el Consistori
vol treure de la Rambla
a les pobres floristes

que no tenen la taula
de marbre, i això ens sembla
una injustícia magna
que de tot bon ramblista
deu esser condemnada.
L'invicte Carolina
es una de les tantes
qu'han d'evacuà el terreny,
i diu ella queixant-se:
—Si la parada em treuen
quedaré mal parada.—
Jo crec que a les floristes
no deuen deshauciar-les,
puig elles amb els puestos,

que de flors engalanen,
alegren i perfumen
la nostra aimada Rambla,
logrant que's contrarresti
l'acció desagradable
de la bravada infecta
que llencen les cloaques.
Prò sí, lo que deu fer-se
es posar-les a ratlla
perque no s'expansionin
amb excés les parades,
puig no manquen floristes
que abusen, posant taules,
fent del tot impossible
atravessar la Rambla,
a no ser que's disposi
d'un aeroplà o d'un altre
aparato volàtil
de qualsevulla classe.
Es compren que ho fan elles
amb l'intenció explicable
d'aixamplà el llur negoci
de les flors i les plantes,
prò el certus es que algunes
n'estàn fent un grà massa,
i en plena via pública
no deu pas tolerar-se
que aixamplin el negoci
del modo que l'aixamplen.

A l'Unió la Parreño
va debutà
i un cuplet va cantar-nos
en català,
obtinguent d'aquell públic
un èxit just;
qu'aprenquin les artistes
a dar-nos gust.
La nostre enhorabona,

gentil Parreño,
qu'en honrar nostre parla
tens noble empenyo.

Et posem a la nostre
gran galeria
d'artistes que'ns treballen
l'autonomia.

Lo de l'avenç de l'hora
qu'en Maura ha decretat
em posa en un gran dubte
que a mí em fa preguntar:

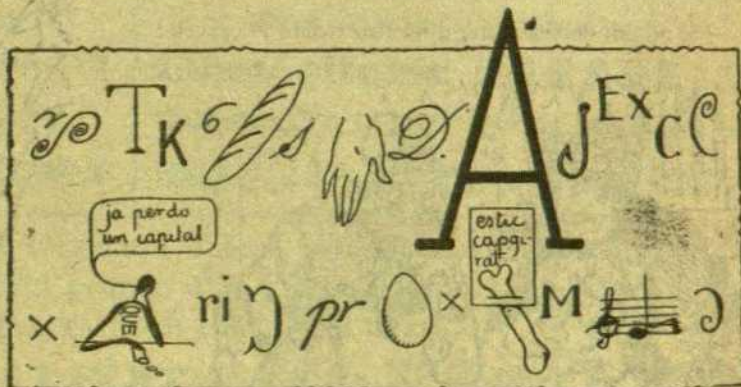
Si volen anà a l'hora
els que viuen al camp,
per avenç el rellotges
del sol, com ho faràn?

CORRESPONDENCIA

Cuca Tova: No va prou a l'hora.—K. Lantura: Ara vegil.—S. Albadó: Va al calaix. Vagi enviant.—Baró de Trenca Fils: Tot va.—K. Pal de Poc: Viu i ben viu.—N. O. Mhela Tokis: De això en diu un idili? I ara!—Sigaleta: Endevinat. Et quènto anirà. Que no sigui el darrer, eh?—X. A. S.: Els complets els fem a casa.—E. Stisora: Ho guardem.—I. Manent: Havem ensejat la música amb l'acordeón que tenim a la redacció i no ha acabat d'engrescar-nos.—Saltroñes a la Redoj: Anirán. Es donarán els recorts.—Un Dandy: Espera tan da.—Diana y Martina: Si volen, els hi direm a cau d'orella.—Margot E. Es mansot el final.—Joan de la Guirra: Es ben fet. Llástima que no diu res!—Tok (a) Kuls: Tot serveix.—Bufa 72, Xaranga, B. K. Dolza, Lletós, Un del 69, La del 19, Un de Lloret, Roberto, Teclista, Dias Fa, R. T., Uniscolls, Nas d'Escandol i Sónimas: Endevinat.—Ll. E. Tos: Conforme. Pot enviar.

GEROGLIFIC N.º 122

SOLUCIO DEL GEROGLIFIC NUMERO 119

Si acàs jugues amb xicotes
no busquis asos ni tresos,
fes com jo que busco sotes.

≡ L'HUMOR ESTRANGER ≡

—Si no em deixes anar, d'un tiro t'obro el cervell!

—Em voldria omplir-me el pot?

—Jo m'estic un any sense fer res i després escric les memories.

Un savi distret.

VIAS URINARIAS URETROL

(TISANA PUIG)

Cura PURGACIONES, VENEREO
y demás dolencias

1'50 ptas. caja

DE VENTA: Segalà, Rambla de las Flores, 14.—Vda. Alsina, Pasaje Crédito, 4.—Farmacia de la Cruz, Escudillers, 75.—Salús, Fontanella, 7.—Franco Puig, Salmerón, 72.—Farmacia Doctor Ferrer, Ronda San Pedro, 2.

BLENORRAGIA (PURGACIONES)

Per cròniques i rebel·des que siguin es curen
aviat i radicalment amb els

CACHETS DEL DOCTOR SOIVRÉ

Es curarà per si sol, sense la consulta ni
guia del metge i ningú s'enterarà de la seva
enfermetat.

Basta una caixa per a convèncer-se'n d'això. Venda
a 4 pessetas caixa. J. VILADOT, Rambla de Cata-
lunya, 86; J. SEGALA, Rambla de les Flors, 14;
FARMACIA GELART, Princesa 7 i principals far-
macies.

Centre de venda al per major de periòdics i set-
manals i tota classe de llibres

MIQUEL GUERRERO

Carrer de Ferlandina, 5, tenda — BARCELONA

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del
país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer del Cardenal Casañas, núm. 4 - BARCELONA
LA FRANCESA

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMÀ

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe
d'articles de Sport.

Motocicletes y Side cars (SUN)

A. SANROMA - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

SARNA (Ronya)

Sense bany la cura ràpidament el

Antisarnic Martí - 3 ptes. frase

El més econòmic, segur e inofensiu

De venda en totes les farmàcies, i

Parlament, 17 :: BARCELONA

LADILLAS (CABRAS)

Exterminades en un minut amb

L'Insecticida PARADELL

UNA PESETA FRASC. Per correu 1'50 ptes.

FARMACIA PARADELL - Assalt, 28 (carrer Nou) - BARCELONA

Les injeccions, els lavatges, el sàndalo i arheol solen retardar la cura de la
Purgació, semblant primer que van bé, però al deixar-los torna
el flux, i, en general, sols entretenen la cura.

AMB LES ESPECIALITATS PARADELL

en pocs dies se logra la curació completa

!! 29 ANYS D'EXIT !!

Farmacia PARADELL, Comte de l'Assalt, núm. 28 - BARCELONA

—El meu amo em dona poc...
—Doncs el meu no para d'apujar-me.